

Indkomstskattepligtens indtræden og ophør.

Til §§ 25—31.

I disse paragraffer indeholdes reglerne om skattepligtens indtræden og ophør for fysiske personer.

Med hensyn til *tidspunktet* for skattepligts indtræden og ophør foreslås der ændringer af de nugældende regler, hvorefter ansættelse af en hidtil ikke skattepligtig person kun kan foretages fra og med begyndelsen af et skattehalvår, og hvorefter skattepligten ved skatteyderens død eller flytning til udlandet vedvarer indtil udgangen af henholdsvis det skattehalvår, i hvilket dødsfaldet indtræffer, eller det skatteår, i hvilket fraflytningen sker. De foreslåede ændrede regler går ud på, at skattepligten ved tilflytning skal indtræde straks ved begyndelsen af den efter tilflytningen følgende måned, jfr. § 25; herved må dog erindres de i § 19, nr. 1, foreslåede regler om personer, der kun midlertidigt opholder sig her i landet. På samme måde foreslås det, at skattepligten ved skatteyderens død (jfr. § 29) eller flytning til udlandet (jfr. § 26, stk. 1) skal ophøre med udløbet af den måned, i hvilken dødsfaldet er indtrådt eller fraflytningen har fundet sted, jfr. dog de nedenfor omtalte regler i forslaget § 26, stk. 1, 2. pkt., om personer, hvis ophold i udlandet kun er midlertidigt og derfor ikke medfører umiddelbart ophør af skattepligten.

Ved forslaget § 25, der omhandler ansættelsen af *tilflyttere* fra udlandet, foreslås der med hensyn til *indkomstgrundlaget* en betydningsfuld ændring i de nugældende regler. Efter forslaget skal tilflyttere ikke således som nu ansættes på grundlag af den i udlandet indtjente eller oppebårne indkomst i det sidste forud for tilflytningen udløbne indkomstår. Anvendelsen af denne i udlandet indtjente indkomst som grundlag for tilflytterens første ansættelse her i landet har ofte været gjort til genstand for kritik. Det vil jo oftest være tilfældet, at denne indkomst har været genstand for indkomstbeskatning i fraflytningslandet, og det hævdes, at når den samme indtægt nu lægges til grund for tilflytterens ansættelse her i landet, betyder det, at han bliver udsat for dobbeltbeskatning. Selvom det heroverfor kan anføres — og er blevet anført fra skattemyndighedernes side — at en dobbeltbeskatning i egentlig forstand kun foreligger, når skatteyderen for samme tidsrum under-

kastes beskatning i to lande, og at der her kun er tale om, at den samme indkomst anvendes som udmålingsgrundlag for skatteyderens beskatning i fraflytningslandet for den forud for flytningen liggende beskatningsperiode og i tilflytningslandet for den efter tilflytningen følgende beskatningsperiode, og at dette ikke betyder en dobbeltbeskatning af tilflytteren, så har dette ræsonnement i almindelighed ikke fundet forståelse og har ikke bragt kritikken til at forstumme.

Det må da også erkendes, at betragtningen, hvor uangribelig den end må være fra et rent skatteteknisk synspunkt, er ret vanskelig at forklare, og at det bortset herfra kan rumme betydelige ulemper for den pågældende tilflytter, at den indkomst, som han har oppebåret før tilflytningen, og som har dannet grundlag for hans skattetilsvær overfor fraflytningslandet, nu påny skal anvendes som udmålingsgrundlag for et skattetilsvær. Det vil jo ofte ligge således, at flytningen medfører væsentlige forandringer i den pågældendes indkomstforhold. Det drejer sig ofte om udlandsdanskere, der efter i en årrække at have drevet erhvervsvirksomhed i udlandet, nu opgiver denne virksomhed for at flytte hjem til Danmark og leve af deres opsparede midler. Den renteindtægt, som nu skal udgøre deres fremtidige indkomst, vil i reglen ligge betydeligt lavere end erhvervsindtægten i udlandet, og hvis denne nu i det første år efter tilflytningen til Danmark skal lægges til grund for deres ansættelse her, bliver de undergivet en beskatning, som ikke står i forhold til deres virkelige skatteevne i skatteperioden. I andre tilfælde står tilflytteren eventuelt at skulle påbegynde et nyt erhverv, hvoraf indtægten ved tilflytningen kan tegne sig mere eller mindre problematisk.

For at tilvejebringe en naturlig sammenhæng mellem tilflytterens beskatning her i landet ved den første skatteansættelse efter tilflytningen og hans virkelige skatteevne, har man fundet det rettest at foreslå, at reglen om det forudgående indkomstårs indtægt som grundlag for skatteansættelsen fraviges, og at han efter et lignende princip, som allerede nu anvendes ved enkers første ansættelse efter mandens død, ansættes på grundlag af sin anslåede indkomst i beskatningsperioden, dog således at denne ansættelse kun er foreløbig og efter skatteårets